

“Apo’yu paşa yapmak”

Yazarlık hayatım boyunca, bu konu kadar eleştiri almadım. Söylediğim günden bu yana geçen altı yıl boyunca hep sözümün arkasında durdum. Mesele haklı çıkmak değil, bu ülke için doğru olanı savunmak.

Her ikisi de sertlikleriyle maruf IV. Murat gibi bir padişah, Kuyucu Murat Paşa gibi bir vezir; akli ve feraseti ile meşhur Ahmet Cevdet Paşa gibi isimler, devlete isyan edenlerin elebaşlarına koca vilayetleri emirlerine verip paşalık rütbesi tevcih ettiklerine göre bir bildikleri olmalıydı. Haklı çıktılar ve bildiklerini tarih kitapları kaydetti. Aynı anda hem Acem (İran) ile hem de Nemçelü (Avusturya) ile savaş halinde bulunan devlet, isyanları bu tavizlerle bastırdı.

Teknolojimiz ve araçlarımız değişti; ama siyaset dünyanın her yerinde aynı kaldı. Bir ülke kendi iç sorunlarını her devirde uluslararası ortamı dikkate alarak çözüyor. Karaman Beyliği nasıl Macar kralı ile anlaşır Osmanlı’yı arkadan vuruyorsa, isyancılar da güç toplamak için devletin savaş halindeki düşmanlarıyla işbirliği yapıyor.

Kürt sorunu geçen 29 yılda uluslararası bir soruna dönüştü ve bütün uzantılarıyla beraber kurumsallaştı. PKK-BDP yöneticilerinden kimin hangi ülkenin gizli servisiyle iş tuttuğunu ve çıkarını temsil ettiğini takip etmek bile zorlaştı. Terör sorununu çözmek, bu uluslararası bağlantıları da ikna etmek şartına bağlandı. Bugün geldiğimiz noktayı anlayamayanlar, bu şartı mutlaka kavramalı. PKK “uluslararasılaşmış” bir örgüt olarak gücünü sağlamlaştırdı; sonrasında diyet ödemedi hareket edemez hale geldi. Türkiye dışında bütün devletler bu örgütü taşeron olarak kullandı. Örgüt içindeki rekabet, ödenen veya söz verilen diyetlerin eseri idi.

Öcalan’ın bugün PKK-BDP gemisinin kaptan köşküne oturmasının arkasındaki dinamikleri doğru okumak gerekir. Öcalan’a “paşa” rütbesi verilmesi bir projeydi ve doğrudu. Öcalan’ın fiili liderliği örgüt şeflerini uluslararası mükellefiyetlerinden azat ediyor. Tamamına, yabancı devletlerin çıkarına değil varoluş gayelerine uygun hareket etme imkânı veriyor. Hiç unutmamalım: PKK-BDP temsilcileri arasında tamamıyla yerli olduğundan emin olabileceğimiz tek kişi

Abdullah Öcalan'ın kendisi. Bütün haberleşme imkânları ve kurduğu iletişim devletin kontrolü altında. Gizli servisler ondan diyet isteyemez, zaten o da ödeyemez.

Bu durum sadece devlet için değil, Kürt siyaseti için de çok değerli bir teminat. Kürt siyasetini yüzde yüz yerli ve sadece bu topraklara ait kılmak için altın gibi bir fırsat. Kürtler, içlerini kemiren “dağdaki evlatlarımız hangi devletin çıkarı için ölüyor” sorgulamasından kurtulacak. Öcalan'ın sürecin tek muhatabı haline gelmesi, yürütülecek müzakerelerde masada yabancı devletlerin çıkar hesaplarının yer almayacağı anlamına geliyor. Öcalan'ın arkasındaki Kürt desteğini bir de şöyle açıklamayı deneyelim. Öcalan, Kürt kamuoyunun ve bu kamuoyuna boyun eğmek zorunda kalan PKK ve BDP yöneticilerinin oyları ile çözüm sürecinin tek muhatabı olarak seçildi. Bu seçimi kazanmasının sebebi, seçim bölgesinin İmralı olmasıydı.

Merdiven stratejisi PKK-BDP kanadının programını yansıtıyor. Üç basamaklı stratejide çözülemeyecek gibi görünen bir sorun bulunmuyor. Önemli olan iki esaslı problem vardı. Birincisi karşı karşıya gelecek iki kamuoyunun psikolojisini yönetmek, ikincisi de PKK'yı masaya uluslararası angajmanlarından kurtararak oturtmak. Psikoloji iyi yönetiliyor. Öcalan'ın kazandığı otorite, ikinci şartın da sağlandığını gösteriyor.

Altı yıl önce söylediğim “Apo'yu paşa yapmak” önerisi böylesine bir metaforu. Bugün bu metaforun aksinin yabancı devletlerle Kürt sorununu tartışmak olduğunu “Küçük Türkiye milliyetçileri” dışında anlaşıldığını görüyorum. 23 Şubat 2013 tarihinde Öcalan paşa rütbesi ile adamlarına, üzerlerinde mühürlü-mumlu emirnameler gönderdi. Ve bu tarih itibarıyla 29 yıldır devam eden isyan hâli sona erdi.

Herhalde tarih kitapları devlet aklının bu tarihte galebe geldiğini kaydedecektir.

2013-02-26